

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Jan Erik Ryen
Harald Berntsen
Line Dedichen
Egil Engeland
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-
Røde Fane pr. år - kr.20.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 42
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 30.- pr. år

Etter landsmøtet

Kommunistisk Arbeiderforbunds landsmøte betød et nytt skritt framover for den kommunistiske bevegelsen i Norge. Landsmøtet var preget av omfattende diskusjon om de sentrale retningslinjer for arbeidet framover, og hvordan dette best kunne utvikles for å tjene de store oppgaver vi som partibyggende organisasjon står overfor.

Under beretningsdiskusjonen kom det ganske klart fram at den organisasjonsformen som K.A. tidligere hadde bygd på hadde vært utilfredsstillende. Manglende spesialisering av arbeidsoppgavene på de forskjellige nivåer hadde ført til en amatørmessig arbeidsstil som hadde gått ut over både effektiviteten og planleggingen av virksomheten. Dette ble oppsummert som en hovedsvakhhet på det organisatoriske området. Bakgrunnen for dilettantismen i organisasjonsspørsmål må søkes i vårt begrensede erfaringsgrunnlag, og i at det tidligere ikke har eksistert noen kommunistisk organisasjon i Norge. En stor del av K.A.s medlemmer har sin bakgrunn i NKP som selv på sitt beste aldri ble noe kommunistisk parti, og som helt fra 1940-årene trådte fram som et klart ikke-revolusjonært reformparti. Atter andre har sin bakgrunn i S.F., og en tredje gruppe består av kamerater som ikke har vært organisert noe sted tidligere. Disse faktiske forhold tilsier at det måtte til en utviklingsprosess, der kommunistene skritt for skritt måtte tillemppe de leninistiske organisasjonsprinsipper, og der det var uunngåelig at det ble begått feil. Dette betyr imidlertid ikke at alle kritikkverdige saker kan forklares ut fra nevnte forhold. En del feil burde vi kunne ha unngått gjennom en sterkere systematisering av politikken.

Etter en kritisk gjennomgåelse av K.A.s tidligere organisasjonspraksis ble det vedtatt et omfattende bolsjeviseringsprogram som nettopp la hovedvekten på spesialisering på alle plan. Dette innebar at den sentrale ledelse ble oppdelt i et politbyrå og et organisasjonsbyrå med spesialiserte underkomiteer som utarbeider politikken og utfører de organisatoriske arbeidsoppgaver på sine spesielle områder under ledelse av sentralkomiteen. For å mestre de store oppgaver K.A. står foran må parolen være: Ekspert og rød.

Landsmøtet vedtok også en rekke endringer og tilføyelser i prinsipp- og arbeidsprogrammet, som var et resultat av den nødvendige politiske konsolidering og avklaring som hadde skjedd siden K.A.s dannelse. Disse programmatisk-

vedtak betød et oppgjør med de sentristiske tendenser som kom til uttrykk i dokumentene fra K.A.s 1. landsmøte, og de gjenspeilte den markerte høyningen av det politiske nivået som siden da har foregått i hele organisasjonen.

Den politiske hovedlinjen som K.A. tidligere har stått på i partibyggingen vil bli ført videre. Arbeiderklassens begynnende avgrensning fra alle andre klasser og lag og deres klasseorganisasjoner er et hovedspørsmål i vår politikk, fordi vi ser dette som en forutsetning for dannelsen av et kommunistisk parti og for utviklingen av en taktisk linje for den norske revolusjonen. Dette er et langsiktig mål som vil kreve flere års målbevisst innsats fra kommunistenes side. Metoden for å utvikle og styrke vår avgrensningspolitikk ligger i å intensivere propagandaen blant arbeiderklassens framskredne lag, slik at forbundets basis blir celler i storindustrien i landsmålestokk. Vårt viktigste våpen i denne kampen blir "den røde Arbeideren" som ytterligere må utvikles som en kollektiv organisator og propagandist. K.A.s industriceller og hele forbundets organisasjonsapparat vil med utgangspunkt i tillempelse og anvendelse av marxismen-leninismen danne grunnlaget for utvikling av en revolusjonær arbeiderbevegelse som på alle punkter bryter med reformismen og revisjonismen, og som bygger opp en kampenhet på revolusjonær grunn, klasse mot klasse.

Betingelsen for at K.A. skal lykkes i dette arbeidet er at vår taktikk utvikles i nært sammenheng med en klasseanalyse av det norske samfunnet. Derfor fastslo landsmøtet at klasseanalysen var forbundets hovedoppgave på det teoretiske planet. Bare ved å foreta en inngående analyse av klassekreftenes innbyrdes stilling og de forskjellige klasser og lag og deres klasseorganisasjoners stilling overfor den eneste revolusjonære klassen, arbeiderklassen, vil vi kunne klarlegge den taktiske linjen for den sosialistiske revolusjonen i Norge.

De russiske bolsjevikere forsto til fulle betydningen av dette spørsmålet da de i begynnelsen av århundret analyserte de forskjellige klassekreftenes og deres partiers stilling i den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Russland. Allerede da påpekte Lenin skarpt og klart i polemikk mot mensjevikene at proletariatets politikk måtte være virkelig uavhengig, og at den måtte utvikles gjennom en taktisk linje. Lenin fortsetter:

"Det er akkurat denne politikk av ikke-uavhengighet som mensjevikene legaliserer, for dette er innholdet når man medgir muligheten av overenskomster fra tilfelle til tilfelle uten å definere linjen i disse overenskomster, uten å definere den grenselinje som skiller de to taktikkene i vår revolusjon fra hverandre."

Våre dagers mensjeviker, den småborgerlige venstrebevegelsen, står for den andre taktikken, den som vil søke overenskomster "fra tilfelle til tilfelle" med klassekrefter utenfor arbeiderklassen uten at dette skjer ut fra en taktisk hovedlinje, noe som i virkeligheten innebærer at arbeiderklassen fortsatt bindes til borgerskapet.

Kommunistisk Arbeiderforbund vil, i likhet med de russiske bolsjevikerne, trekke opp en klar grenselinje mellom arbeiderklassen og borgerskapet. Dette vil vi gjøre gjennom å utvikle klasseanalysen skritt for skritt i vårt teoretiske tidsskrift Røde Fane, slik at vår taktikk blir konkret og rotfestet til de oppgaver den sosialistiske revolusjonen vil stille oss overfor.

K.A.s landsmøte viste klart at vår organisasjon ennå er mangelfullt utviklet i forhold til de oppgaver vi står overfor. Vi er fortsatt en liten organisasjon, og det politiske nyrydningsarbeidet ligger stort sett foran oss. Det vil sikkert ta flere år med målbevisst kamp før vi har fått rotfestet vår stilling i arbeiderklassen på en tilstrekkelig måte. Likevel tror vi, og vet vi, at de politiske retningslinjer som landsmøtet la opp vil være et effektivt redskap på veien framover. Vi oppfordrer progressive arbeidere til å melde seg på våre studiesirkler og aktivt ta opp kampen for de kommunistiske ideer. En ny krevende periode ligger foran oss. Bli med i kampen for å bygge det kommunistiske partiet!

HUSK

Å FORNYE

ABONNEMENTET

8. Mars Kvinnenes ... Forts. fra side 1

Så blir 8. mars feiret av arbeidssker hele verden over, først på Kominterns initiativ og etter 1945 under ledelse av "Kvinnenes Demokratiske Verdensforbund", opprettet i 1945 og inspirert av krigen mot og seieren over fascismen.

"Kvinnelige Akademikere" forbereder seg også på å feire "Kvinneåret", som har som ramme: "Likhet - Utvikling - Fred". I den sammenheng ønsker de først og fremst å legge vekt på menneskeverd og har forøvrig nedsatt en

K.D.V. var derfor pro-kommunistisk. Men ettersom forbundet økte kolossalt i medlemstall - det fikk snart 200 millioner medlemmer - gled det mer og mer bort fra sitt opprinnelige revolusjonære formål og fikk et titall år seinere en revisjonistisk ledelse som det har fremdeles. Forbundet er helt og holdent sovjetorientert og ignorerer Kina og dets ca. 450 millioner kvinner, hvilket ikke hindrer K.D.V. i å kalle sitt magasin som utkommer i Øst-Berlin "Hele verdens Kvinner".

For "Kvinneåret 1975" har Verdensforbundet lagt opp et program hvis hovedtema later til å skulle være "Kvinnen og Verdien av Livet", i hvert fall er det opplegget til et innledende møte i mai i Grenoble, der dette tema skal diskuteres i følgende 6 punkter: "Familiens livsvilkår - Rammen om familielivet - Permanent utdanning - Omskolering - Spesifikke problemer for den enslige kvinne som familieforsørger - og endelig Internasjonal Kvinnesolidaritet for Fred". En gang vil nok Schillers berømte ord (9. Symfoni) "Seid umschlungen Millionen" bli oppfylt, når kommunismen har erobret hele verden. Men til så lenge er det livsfarlig å satse på kvantitet i stedet for kvalitet, og det er det "Kvinnenes Demokratiske Verdensforbund" har gjort. Det kan ikke annet enn å føre ut i "sumpen" (jvf. det indonesiske kommunistparti).

komité som skal tilrettelegge det nærmere program for NKAL's engasjement i Kvinneåret. Studie- og aksjonsprogrammet for årene 1974-77 omfatter bl. a. "Enkeltmenneskets Ansvar og Sosiale Mål", derunder følgende punkter: "Hva mener vi egentlig med 'vekst' (vårt verdssystem). Gjennomføring av framskritt. Mål: sosial likhet for alle...

2. Enkeltmennesket i verdenssamfunnet. Derunder: Religion som verdikilde i vår tid (jvf. Arbeiderpartiets programfesting av religionen)... Enkeltmenneskets initiativ for å innvirke på den offentlige opinion. Lov og rett som fellesnevner for et verdenssamfunn (jvf. "Tvers igjennom lov til seier").

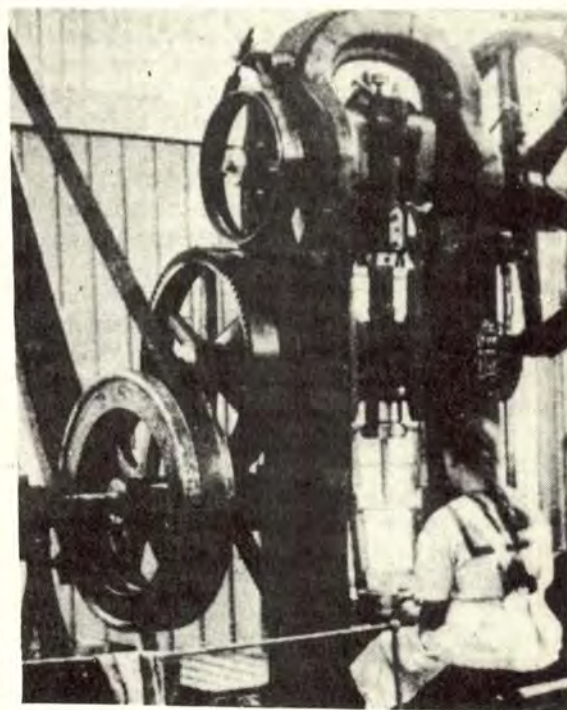
3. Kvinner som redskap for forandring. Derunder: Holdninger til Kvinner og Kvinners syn på seg selv... Den utdannede Kvinnens ansvar... Elfenbens-tårnet lyser lang veg.

På 8. mars i fjor opptrådte det en rekke kvinneorganisasjoner med like velmenende og forvirrede paroler som klart viste at dagen fra å være en revolusjonær, kommunistisk demonstrasjonsdag, var blitt småborgerlig - en "snever kvinnesaksbevegelse" som Lenin foraktelig kalte det i sin bekjente samtale med Clara Zetkin, der han kategorisk slo fast at "en virkelig befrielse av kvinnene bare er mulig gjennom kommunismen".

"Den uløselige sammenheng mellom kvinnens sosiale og menneskelige stilling og privateiendommen til produksjonsmidlene", sa han også, måtte "sterkt utarbeides". Privateiendommen til produksjonsmidlene har vi fremdeles, selv om de private mer og mer slår seg sammen i konserner og alle slags selskaper, også utover landegrensene, for bedre å kunne sikre seg høyest mulig profitt på arbeidernes - og arbeiderkvinnenes - bekostning. Den uløselige sammenheng mellom kvinnens sosiale og menneskelige stilling og privateiendommen til produksjonsmidlene er der fremdeles, (men mere om det i "Røde Fane").

Med den voldsomme inflasjonen og ditto prisstigning, og med økende krigsfare både i Midt-Østen og andre steder (Europa kanskje) vil de russiske kvinnenes krav i 1917 om "BRØD OG FRED" kunne bli et universalkrav fra forbitrede kvinner hele verden over i protest mot den sinnssvake sløsinga av milliarder til stadig livsfarligere våpen, mens barn i hundretusen-tall enten dør av sult eller blir drept av stadig mer utspekulerte og djevelske militærtekniske påfunn (oppfinnelser) - et resultat av det "menneskelige snille" - som eierne av produksjonsmidlene elsker og fremmer med stor iver, fordi de er kilde til aller høyeste profitt. Selv tapte kriger gir profitt fordi de forbruker våpen som så "må" erstattes. Den aller ondeste av alle sirkler.

L. D.

Kommunistisk Arbeiderforbunds 2. landsmøte gjennomført

SEIER FOR DEN LENINISTISKE LINJE!

Kommunistisk Arbeiderforbunds 2. landsmøte fant sted 15. og 16. februar i Oslo.

Representanter fra alle forbundets lag var samlet i to dager og gjennomførte et svært viktig landsmøte som ga vår kommunistiske bevegelse en formell og ny kvalitativ karakter.

To viktige saker var sentrale på landsmøtet. Den første av disse saker var oppsummeringa og erfaringene med K.A.'s første politiske plattform (fra 1973) og hvordan den hadde tjent arbeidet med proletariatets sak.

Vedtaket på landsmøtet m.h.t. vårt politiske program viser at K.A.'s grunnlinje oppfattes som riktig, - og at denne plattformas grunnteser har tjent utviklinga av den vitenskapelige sosialisme som materiell kraft for arbeiderklassen i Norge.

En hel rekke forslag til konkret utbedring av det første program har det imidlertid blitt nødvendig å ta stilling til i bevegelsen. Erfaringen og studiene i samband med disse har vist at en oppretting av mangler i programmet var nødvendig.

En klargjøring av begrepet "mellomlag" i analysene av klassene og samfunnet blei gjort. Spesielt var dette nødvendig fordi skillet i våre begreper mellom f.eks. småborgerskapet som historisk klasse og de nye mellomlag som ikke kan plasseres direkte i denne klasse (eller i de andre to antagonistisk motstående to hovedklasser: proletariat og borgerskap).

Likefullt var det nødvendig å slå fast de ulike mellomlags funksjon mellom revolusjonens og kontrarevolusjonens krefter. Ved siden av dette kom det til et endelig politisk oppgjør med gamle tendenser til "sentrisme" i klasseanalysen og i forholdet mellom strategi og taktikk for arbeiderklassen i det gamle program.

Viktige vedtak som korrigerer og utfyller plattformen her blei gjort. I vår strategi for isolering av småborgerskapet - for å tjene den eneste virkelige revolusjonære klassens kampkraft og historiske oppgave - blei hovedretningslinjene i taktiske framstøt fra kommunistenes side fastslått slik: Ingen kompromisser og overenskomster!

Det andre viktige politiske vedtak dreide seg om forbundets organisering.

På bakgrunn av studiene i alle lag av Lenins: "Hva må gjøres", blei det fattet vedtak som direkte tar sikte på å "bolsjevisere" vår arbeidsstil.

Kommunistisk Arbeiderforbund har tatt konsekvensen av sin bekjennelse til marxismen-leninismen - Mao Tse-tungs tenkning, - til å omfatte dens revolusjonære hensikt. Som kommunister kreves det nå av oss at vi i bygginga av det kommunistiske parti anvender de nødvendige erfaringer som ligger i hva

erkjennelse av marxismen-leninismen egentlig betyr:

- Et redskap som i arbeiderklassens hender blir en reell materiell kraft og som dermed konkret skal tjene revolusjonen og dens konkrete oppgaver.

Å forme sentret som tar vare på klassens vitenskapelige teori ved siden av å organisere og lede arbeiderklassen i dens virksomhet, krever at nettopp kommunistenes organisasjon tar formen: en fortropp og en organisert fortropp.

Dilettantismen og den amatørmessige arbeidsstilen skal likvideres - nå er parolen: "ekspert og rød".

Følgende 3 prinsipper blei lagt til grunn for organiseringa av forbundets partibyggende virksomhet i landsmøtets vedtak.

1. Teoretisk og ideologisk konsolidering.
Uten en revolusjonær teori - ingen revolusjonær bevegelse.
2. På det enhetlige teoretiske grunnlag må det etableres en politisk ledelse. En virkelig sentralkomite må bygges. Utifra denne må alle organisatoriske forgreininger bygges ut.
3. Forbindelsene til og fra arbeidernes masser må utvikles. Uten disse forbindelser kommer alt til å være uten praktisk virkning. I dette ligger også nøkkelen til sliping og kontroll med ledelsens proletære innhold.

Celler i industrien skal være organisasjonens ryggrad.

Det blei videre slått fast at: Kommunistenes forbindelse med de arbeidende masser skal ha karakter av at kommunistene vinner tillit som ledere!

Vedtaket slår videre fast at etter den demokratiske sentralismens prinsipper skal alle medlemmer virke i en grunnorganisasjon (lag) - men de vil også måtte tre inn i spesialiserte arbeidsgrupper ut fra de politiske behov for forbundet.

De ledende organer blei også omorganisert for å tjene oppgaven å knytte bedre kunnskap og mere allsidig operasjonsevne til ledelsen.

På samme vis innebærer vedtaket at avisredaksjonen styrkes politisk gjennom også spesialisering av de forskjellige områder av redaksjonsarbeidet.

Avisa "den røde Arbeideren" skal være det skjelettet organisasjonen bygges rundt.

Landsmøtet gjorde også vedtak om det framtidige ungdomsarbeid gjennom "Marxist-Leninistiske Ungdomsgrupper" (MLU).

Viktige vedtak vedrørende det kommunistiske arbeid ved universiteter og høyskoler blei også gjort. Landsmøtet kunne se med tilfredshet på framgangen her den siste tida. Kommunistiske Universitetslag (KUL) som nå er etablert på de viktigste steder vil være K.A.'s rekrutteringsorganisasjoner på universiteter og høyskoler.

De organisatoriske retningslinjer for forholdet mellom K.A. og K.U.L. med K.A. som det ledende (og partibyggende) sentrum blei lagt og vil samsvare med K.U.L.s behandling av samme sak.

Representanter fra MLU og K.U.L. var gjester på landsmøtet og deltok i debatten om disse og andre saker på vegne av sine organisasjoner.

Foruten en økonomisk plan for virksomheten, behandlet landsmøtet en rekke resolusjoner vedr. vårt arbeid. Landsmøtets viktigste politiske vedtak vil forøvrig bli offentliggjort i "Røde Fane".

Tilslutt kan nevnes at landsmøtet valgte en ny sentralkomite. Egil Engeland blei gjenvalgt som formann.

Tross en hard debatt på mange del saker kan det slås fast at i alle prinsipielle og større saker hersket det en stor grad av enhet. De store politiske vedtak blei gjort enstemmig.

Valgene konkluderte også med enstemmighet.

Kommunistene kom styrket ut fra Kommunistisk Arbeiderforbund's 2. landsmøte.

K.H.

Den marxistiske filosofi mener at det viktigste problem er ikke å forklare verden når en først har forstått lovmessigheten i den objektive verden, men det viktigste består i å utnytte kjennskapen til aktivt å omdanne verden.

Fra "Om praksis" (juli 1937).

AKP gruppens "faglige manifest"

OPPORTUNISME OG VAKLING FRA ENDE TIL ANNEN

Forsiden på AKP-gruppens PIRAT-
"Røde Fane", der det "faglige
manifest" er offentliggjort.

I sitt tidsskrift - som bærer det annekterte navnet "Røde Fane" - har AKP-gruppen lagt fram et "utkast til faglig manifest" (nr. 6 1974). Utkastet inneholder en lang rekke i og for seg nyttige, men trivielle opplysninger om fagbevegelsen og dens rolle. Det som imidlertid gjør det verdt å kommentere, er for det første det som ikke står i utkastet, for det andre en rekke opportunistiske motiverte selv-motsigelser og uklarheten i de avgjørende faglige spørsmål. I en periode da AKP-gruppen bruker mer og mer av sine publikasjoner på å spre løgner og forvrengninger om den kommunistiske bevegelsens standpunkter her i landet, og på denne måten retter oppmerksomheten mot oss og vår presse, vil vi benytte anledningen til å markere og presisere vår faglige politikk i form av en kritikk av AKP-gruppens manifest.

1. "Gjenreis fagbevegelsens kampkraft".

Ovenstående parole er tittel på AKP-gruppens utkast. Den følges (på s. 51) av underparolen "Gjør fagforeninga til kamporganisasjon". Disse parolene erstatter nå den tidligere og mer ekstreme parolen om å gjøre LO til kamporganisasjon, uten at det tas noe kritisk oppgjør med denne parolen og med den feilaktige analysen som ligger til grunn for den.

"Linjeskiftet" er da heller ikke denne gangen reelt, men betyr bare en opportunistisk endring i ordbruk. AKP-gruppen står fortsatt på at LO skal gjøres til kamporganisasjon. Det vil si, på den ene siden går de nå med på at dette kan være urealistisk: "Når vi reiser disse parolene så er det ikke fordi vi mener at det nødvendigvis er realistisk å gjøre hele LO til kamporganisasjon for den sosialistiske revolusjonen" (s. 51). Men på den andre siden: "Vi reiser disse parolene for det første fordi de samsvarer med arbeiderklassens interesser, og de er innlysende for enhver klassebevisst arbeider". (s. 51). Altså: Parolen som for AKP-gruppen kanskje er urealistiske, er "innlysende for enhver klassebevisst arbeider". Slik vurderer AKP-gruppen klassebevisste arbeidere: De tenker høyst urealistisk, men AKP skal få dem med ved å spille nettopp på den manglende realismen! - Vi for vår del tror og vet at klassebevisste arbeidere er langt mer realistiske, ikke minst i vurderingen av AKPs opportunistiske lurendreieri.

Hva angår kommunistenes linje, så går den nettopp ut på å konstatere at LO i dag - gjennom Hovedavtale, Arbeidstvistlov og annet regel - og lovverk, samt en hel rekke klassesarbeidsorganer - i den grad er integrert i den borgerlige staten at den med 99,9% sannsynlighet ikke igjen kan gjøres til arbeidernes kamporganisasjon, men tvert om er blitt et redskap i kapitalistenes hender rettet mot arbeiderklassen. (Selv ikke AKP-gruppens utkast kan helt neglisjere denne kjennsgjerning, men anerkjenner den halvt og vaklende: "Disse bestemmelsene har som formål å gjøre forbundene til statsinstitusjoner" (om Riksmeglingsmannen, s. 14). Og s. 37: "klassesamarbeiderne... forsøker å knytte stadig større deler av LO direkte til statsapparatet ved å gjøre LO til statsinstitusjon.")

Dette innebærer for oss det samme som alle erfaringer fra de ulovlige streikene i 1970-71 og fra siste års streikebevegelse tilsier, nemlig at bare og først når det faglige apparatet og lovverket settes tilside, og erstattes av særskilt valgte streikekomiteer og klassens egen kampkraft, kan arbeiderne vinne fram i streikekampen.

Betyr dette at vi er motstandere av å delta i fagorganisasjonen (slik AKP-gruppen i mangel av saklige argumenter ynder å framstille det)? På ingen måte. Tvert om ser vi arbeidet i fag-

bevegelsen - først og fremst i fagforeninger og klubber - som helt nødvendig og avgjørende både for å fremme den økonomiske kampen og arbeiderklassens revolusjonære kamp. Etter hvert som den kommunistiske bevegelsen vokser i styrke vil kommunistene også innta de nødvendige faglige posisjoner - ikke for "å gjøre LO til kamporganisasjon", men for mest mulig effektivt å hindre det faglige byråkratiet i å sabotere arbeiderklassens kamp. På denne måten vil kommunistene styrke arbeiderklassens og fagbevegelsens kampkraft. En slik bevegelse nedenfra vil ikke ende med at "til slutt LO sentralt" over press på arbeidsgiverne (s. 25), men med alle slags mottiltak fra eksklusjoner til ytterligere skjerping av det borgerlige lovverket.

Trass i at det i virkeligheten er trotskistene og AKP-gruppen som har så nær som identiske standpunkter i disse spørsmålene, velger AKP-gruppen i sitt faglige manifest å betegne våre standpunkter, i fordreid form, som trotskistiske. Det heter her - til og med i anførselstegn, uten AKP-gruppen kan belegge "sitatet" - at vi vil "sette fagbevegelsen til side" (s. 55). Videre hevdes det at vi er økonomister, at vi "setter likhetstegn mellom den økonomiske streiken og den sosialistiske revolusjonen" (s. 56), noe som for alle som har fulgt aldri så lite med i det som har foregått den siste tida, er en uhyrlighet. Det vi har hevdet, er at streikekampen i seg selv slett ikke peker ut over kapitalismen, men at det nettopp derfor er kommunistenes oppgave som kommunister å bruke kampen til å høyne klassebevisstheten, for dermed å modne arbeiderklassen for den sosialistiske revolusjonen. Og dette er blitt møtt med motstand og hets fra de virkelige økonomistene i AKP-gruppen. Det er i virkeligheten også dette de fortsetter å bekjempe når de framstiller det som om vi "setter likhetstegn mellom den økonomiske streiken og den sosialistiske revolusjonen". Som den forsvarer av småborgerskapets interesser de er, er de i virkeligheten ute etter å fjerne enhver forbindelse mellom streikekamp og revolusjon, det vil si å begrense arbeiderne til evig kamp innen det kapitalistiske utbyttersamfunnet.

Det heter helt riktig i AKP-gruppens utkast til faglig manifest: "den største faren ved de reaksjonære lover og avtaler ligger ikke i statens maktmidler - Arbeidsrett, bøter, arrestasjoner, men at arbeiderklassen bøyer nakken

under dem. Denne legalismen hindrer i dag utviklinga av klassekampen." (s.16) I motsetning til den selvmotsigende AKP-gruppen tar vi også konsekvensene av dette i praksis. Vi sier ikke dermed at det er umulig at det borgerlige lov- og avtaleverket stadig kan endres på endel punkter - dette er, og vil alltid være et hensiktsmessighetsspørsmål for borgerskapet. Men vi sier at den eneste effektive måten for arbeiderklassen å vinne fram i klassekampen og å avskaffe tvangslover på, er ikke sette fram petisjoner om forbedringer og lovendringer, men å vise vilje til å nekte å respektere lov- og avtaleverket. Når det gjelder spørsmålet over tvungen lønnsnemnd, ble dette utvetydig demonstrert i resultatet av den ulovlige bygningsarbeiderstreiken i 1928 - og det er nå delvis avslørt på ny i forbindelse med heismontør- og tlf. sentralmontørstreikene. Derfor stiller vi ikke urealistiske paroler om å gjøre LO til kamporganisasjon, men sier i stedet:

Bryt med LO-ledelsen!
Sett det faglige apparatet tilside!
Tvers gjennom lov til seier!

Dette er kommunistenes og de klassebevisste arbeidernes paroler i dagens klassekamp.

2. Spørsmålet om streikeretten.

Vi tar med dette spørsmålet bl.a. fordi AKP-gruppen på dette punktet oppviser en spesielt sterk grad av vakling og opportunistisme.

I utkastet til faglig manifest sier AKP-gruppen: "I praksis er altså arbeiderklassen fratatt streikeretten: Denne loven (arbeidstvistloven) innebærer... klare fascistiske trekk." (s.13) Og: "Arbeidslivets tvangslover mot den norske arbeiderklassen er av de sterkeste i Vest-Europa, og har tatt fra arbeiderne streikeretten." (s.28)

Denne handa ser imidlertid ikke ut til å vite hva den andre gjør. Etter at tlf. sentralmontørene i sin streik brukte parolen om forsvar av streikeretten, sier i hver fall AKP-gruppens avdeling på universitetet i Oslo det stikk motsatte i en for øvrig neglebitersk løpeseddel fra januar 1975, "Ingen plass til Kommunistisk Universitetslag i klassekamptoget 1.mai": "Ifølge K.U.L. er streikeretten ingenting å forsvare, for den finnes ikke. (...) I Norge blir streikeretten riktignok forsøkt undergravd på alle mulige måter men en begrensa streikerett finnes ennå igjen, en rett som det er viktig å forsvare og utvide".

Dette taler for seg selv. Det kan bare legges til at den kommunistiske bevegelsen står på det standpunkt at i den grad det fins noen formell juridisk streikerett igjen forsvares denne utelukkende ved at den blir brukt, og spesielt ved at den dessuten tas på tvers av loven. Viser derimot arbeiderklassen svakhet og lammelse, kan en være skråsikker på at også den siste rest av formell streikerett blir

plukket ut av lovverket av borgerskapet!

3. Kvinne- og fremmedarbeiderspørsmålet.

For det første sier AKP-gruppen i sitt faglige manifest om lavtlønnsbransjene, som har en høye grad av kvinnelig arbeidskraft: "Det er ikke lønnene som knekker disse bedriftene, men statens distrikts- og skattepolitikk og den økte konkurransen på grunn av monopoliseringa." (s.17)

Dette er i og for seg riktig. Men AKP-gruppen unnlater her betegnende nok å peke på at statens distrikts- og skattepolitikk og den monopolistiske konkurransen er nødvendige trekk ved kapitalismen på dens nåværende, ugjenkallelige monopolistiske stadium. I stedet for dermed å propagandere nødvendigheten av den sosialistiske revolusjonen, å bringe inn det revolusjonære perspektivet på kvinnekampen, stiller AKP-gruppen seg på småborgerskapets og småkapitalens standpunkt og nøyer seg på en måte som ikke skiller seg fra f.eks. Anders Langes parti, med å mane til kamp mot noen av kapitalismens nødvendige uttrykksformer. (For å minske mulighetene til å forvrengt vårt standpunkt: Kommunistene vil støtte og ta initiativ til arbeidernes kamp for å opprettholde arbeidsplasser som står i fare, men samtidig vil vi åpent propagandere at denne kampen bare kan oppnå midlertidige seire under kapitalismen.)

Under kapitalismen har ingen arbeidere, heller ikke mannlige, noen reell rett til arbeid - og slett ikke til arbeid der de bor. På tvers av dette fortsetter AKP-gruppen å servere sine illusjonsparoler for kvinnekampen: "Det viktigste kravet i dag er at det skal bli reell rett til arbeid for alle kvinner der de bor." (s.17) Disse idylliserende forhåpninger om hva som kan oppnås under kapitalismen, er AKPs alternativ til revolusjonær propaganda.

AKP-gruppen vil altså gi norske kvinner "reell rett til arbeid" i Norge. Annerledes med fremmedarbeiderne, som behandles umiddelbart etterpå (s.19-20). Overfor dem stiller AKP-gruppen på ny den nasjonalsosialistiske parolen om "forbud mot import av arbeidskraft". For fremmedarbeideren gjelder nemlig: "-han tar jobber som den innenlandske arbeiderklassen ikke vil ha, -han tar jobber til lavere betaling enn den innenlandske arbeiderklasse, -han og ikke minst familien i "gamle" landet, koster mindre i sosiale utgifter, -han tar til takke med slumarta boligforhold. Kort sagt: Han er oftere "greiere" og billigere å ha med å gjøre enn den hjemlige arbeidskrafta. I tillegg kan han ved arbeidsløshet sparkes ut av landet og ikke forstyrre verken arbeidsledighetsstatistikken eller arbeidsledighetsbudsjettet. Den herskende klassen kan også bruke fremmedarbeiderne som skyteskive og syndebukker slik som Hitlers politikk mot jødene." (s.19) Omtrent

nøyaktig det samme kunne sies om f.eks. en norsk kvinne som melder seg på arbeidsmarkedet: Hun tar jobben som manlige arbeidere ikke vil ha, hun tar jobber til lavere betaling, hun og den øvrige familien koster mindre i sosiale utgifter - kort sagt: hun er oftere "greiere" og billigere å ha med å gjøre, kan i tillegg gis sparken uten å forstyrre statistikk og budsjetter, og kan brukes som skyteskive. Hvorfor mener AKP-gruppen da at norske kvinner skal ha forrett framfor fremmedarbeidere til arbeid i Norge? Begrunnelsen kan åpenbart bare være at de er norske.

I motsetning til allerede Marcus Thrane mener altså AKP-gruppen at fremmedarbeiderne skal forbli i en håpløs arbeidsledighetssituasjon i "sitt" land og ikke "ta" arbeidsplasser fra norske menn og kvinner. På denne måten gjør de nettopp fremmedarbeiderne til skyteskive og syndebukker, og deres snakk om å "bekjempe all diskriminering, rasisme" osv. blir en tvers gjennom hyklersk talemåte. AKPs fremmedarbeiderpolitikk er det mest konsentrerte uttrykk for deres småborgerlige arbeiderfiendtlighet, samt deres opportunistiske beredskap til å henge seg på enhver strømning, uansett hvor primitiv og reaksjonær den er.

Kommunistenes linje i dette spørsmålet er ikke å splitte arbeiderklassen langs nasjonale og andre skillelinjer, men å sveise den sammen til felles kamp mot klassefienden. I praksis betyr dette konsekvent kamp for like politiske og faglige rettigheter og økonomiske vilkår for alle arbeidere, uansett rase, nasjonalitet, kjønn osv., og mot alle forsøk på å sette arbeidere opp mot hverandre.

4. Spørsmålet om bedriftsforsamlinger.

AKP-gruppens spontanistiske hengspolitikk overfor ethvert standpunkt viser seg ikke minst i en direkte selvmotsigende holdning til spørsmålet om bedriftsforsamlinger. Det faglige manifestet sier her på den ene siden: "Det nye systemet med bedriftsforsamlinger kommer delvis som et resultat av press på grunnplanet i fagbevegelsen for å få mere å si på arbeidsplassene, og begrense makta til kapitaleierne. (...) Vi støtter derfor kravet om innføring av bedriftsforsamlinger på de bedriftene hvor de ikke er innført." (s.52) Men på den andre siden: "Bedriftsforsamlingene... representerer i hovedsak en styrking av classesamarbeidspolitikken forsøk på å få flere lokale gisler fra arbeiderklassen, og forslaget om statlige representanter i bedriftsforsamlingene vil styrke korporativiseringen av fagbevegelsen. "Og": "Vi er prinsipielt for at de skal avskaffes..." (s.53).

Kommunistenes holdning er derimot klar. Vi støtter ikke et tiltak som med AKPs egne ord "vil styrke korporativ-

Forts. neste side

iseringen av fagbevegelsen", selv om det "delvis (kommer) som et resultat av press på grunnplanen i fagbevegelsen". Vi kan ikke støtte et korporativt tiltak som dermed også uthuler det borgerlige demokratiet (og dermed ikke kan settes på linje med parlamentarisk demokrati og kommunistenes holdning til dette). Dette utelukker ikke at vi kan delta i dem når de likevel opprettes, men da for "å avsløre og bekjempe dem".

5. Fagbevegelsen under sosialismen.

Ikke mindre grellt kommer AKP-gruppens opportunisme til uttrykk når de gir sin holdningsløse tilslutning til det kontrarevolusjonære slagordet om en "uavhengig" fagbevegelse under sosialismen: "Hva slags form fagbevegelsen vil få under sosialismen vil avgjøres under kampen. Men vi er imot alle idéer om å gjøre fagbevegelsen til et statsorgan - det skal være et uavhengig organ for arbeiderne". (s. 52)

Til dette kan vi bare si med Lenin: "besluttsom kamp mot mensjevike som ennå har et visst, om enn lite antall tilhengere, som de lærer opp i alle mulige kontrarevolusjonære streker, fra ideologisk forsvar av demokratiet (det borgerlige), fra forkynning av fagorganisasjonens "uavhengighet" (uavhengighet av den proletariske statsmakt!) til sabotasje mot den proletariske disiplin osv. osv." Radikalismen, Verker i utvalg 11, Oslo 1957, s. 100.)

I tillegg til holdningsløshet viser dette klart at trass i alle bekjennelser til proletariatets diktatur, har AKP-gruppen ikke det svakeste begrep om hva det innebærer, men tenker seg i virkeligheten noe helt annet. Hva skal en ellers slutte av at fagbevegelsen skal være "uavhengig" av staten? Skal arbeidernes faglige organisasjon være uavhengig av arbeidernes eget diktatur? Det kan det selvsagt ikke være tale om. Det som her kommer til uttrykk, er den indre sammenhengen mellom AKP-gruppens forkastelse av tesen om arbeiderklassen som den eneste revolusjonære klasse og den dermed nødvendige forkastelse av nødvendigheten av proletariatets diktatur. Det er egentlig ikke proletariatets diktatur de går inn for, men en "uavhengig" statsmakt (noe som bare er et annet ord for en borgerlig statsmakt.) Under denne synsvinkelen blir det høyst forståelig å kreve fagorganisasjonens "avhengighet" av statsmakten!

6. Klassespørsmålet.

I sitt partiorgan sier AKP-gruppen: "Veksten i den statsmonopolistiske kapitalisme har ført til at den viktigste motsigelsen (hovedmotsigelsen) i dag er følgende: På den ene siden står monopolkapitalen og dens stat, med storborgerskapet som sine faste allierte. På den andre siden finner vi arbeiderklassen i nært forbund med bønder og fiskere, og en rekke allierte". (s. 20)

Dessuten "Monopolborgerskapet er skilt ut som herskende klasse, ledet av et fåtall finanskapitalister". (s. 17)

Mot dette hevder kommunistene at hovedmotsigelsen i Norge som i alle utviklede kapitalistiske land går mellom arbeiderklassen og borgerskapet. Vi forkaster med andre ord den revisjonistiske tesen om at monopolborgerskapet er blitt en egen, herskende klasse, og hevder at alle kapitalister, trass i alle innbyrdes motsetninger, er sveiset sammen som en klasse overfor arbeiderklassen.

AKP-gruppens faglige manifest utviser en interessant vakling på dette kjernepunktet. På s. 3 og 4 snakkes det om "borgerskap og arbeiderklasse" som "de to hovedklassene i det norske kapitalistiske samfunnet". Denne bestemmelsen er uforenlig med programfestingen av monopolborgerskapet som egen, herskende klasse, og av at hovedmotsigelsen går mellom

monopolkapitalen på den ene siden og "folket" på den andre. Enten er det her tale om teoretisk uklarhet og forvirring, eller så står vi overfor en indre motsigelse i AKP-gruppen. I tilfelle av det siste er det tale om en progressiv motsetning som vi håper vil utvikle seg videre.

Summa summarum. Når en skal tilfredstille nær sagt alle strømninger og tendenser på samme tid, må resultatet bli preget av halvhet, selvmotsigelser og holdningsløshet. Ikke minst viser dette tilbake til AKP-gruppens sosiale basis i bestemte deler av mellomlag i det moderne kapitalistiske samfunnet. Uten tradisjoner og i kraft av sin mellomstilling kan disse sjiktene ikke annet enn å annektere andre klassers politikk og paroler i fordreid og sær form, i den hensikt å søke oppslutning om sine egne, snevre gruppeinteresser.

AKP - En småborgerlig interessegruppe

AKP-gruppen er i den senere tid blitt rammet av endel utmeldinger og indre politiske oppgjør som følge av gruppens prinsippløse politikk. AKP-ledelsens virkemiddel mot venstreopposisjonen har i denne forbindelsen - ved siden av en økt bruk av almene "venstre"-fraser - vært å henlede oppmerksomheten ensidig på de tilsynelatende "venstre"-utkjør som organisasjonen har foretatt.

Men med dette gjør AKP-ledelsen ikke annet enn å benytte seg av ett av de nødvendige utslagene av all prinsippløs politikk, nemlig at politikken med like stor lethet lar seg framstille i venstre- som i høyredrakt. På denne bakgrunn er det nødvendig for oss at vi ikke nøyer oss med å undersøke den politiske overflaten, men trenger ned i fundamentet for den politikken som føres, slik at vi kan bringe klassebakgrunnen for selve prinsippløsheten fram i dagen. Om vi lykkes i dette, skulle det også være mulig å vise hvordan hele AKPs handlingsmønster viser hvordan organisasjonen i praksis er en forkjemper for reaksjonære, småborgerlige strømninger - og hvordan deres prinsippløshet ikke er annet enn en avart av den vaklen-de holdning som er typisk for småborgerskapets forsøk på å vinne støtte for sin reaksjonære politikk blant andre samfunnslag.

I den politiske beretning til AKPs 1. landsmøte heter det at

"arbeiderklassen og folkets kamp nå trenger den politiske ledelsen som bare et kommunistisk parti kan utvikle."

Men et virkelig kommunistisk parti organiserer og leder bare arbeiderklassens kamp. Det erklærer åpent at det ikke kan ha interesse av å organisere den kamp som vokser fram av alle mulige

"folkelige" gruppers særinteresser. Om partiet skulle forsøke seg på noe slikt, ville det søke å forene interesser som i realiteten er uforenlige; det ville søke å finne en fellesnevner for både arbeiderklassens og småborgerskapets kamp mot kapitalen, og historien har mer enn én gang vist at noe slikt bare betyr at arbeiderklassens interesser underordnes småborgerskapets. Dette er forståelig nok, også fordi at behovet for et kommunistisk parti er framgått ene og alene av arbeiderklassens situasjon: dels av at arbeiderklassen er den eneste revolusjonære klasse, dels av at klassens revolusjonære bevissthet ikke oppstår spontant, men må tilføres den fra et politisk bevisst kommunistisk sentrum.

Det er derfor bare naturlig at AKP-gruppens "Politiske beretning" helt unnlater å nevne hvordan behovet for det politiske, bevisste element er det som kommer i første rekke, hva gjelder nødvendigheten av at det opprettes et kommunistisk parti. Tvert om: AKP framhever utelukkende behovet for "koordinering og ledelse" av allerede eksisterende former for "kamp", slik at ordet "Ledelse" i realiteten mister sitt politiske innhold:

"Vi kunne opprette et nytt kommunistisk parti! Og en sak måtte straks legges til: Vi burde gjøre det raskt. For arbeiderklassens og folkets kamp utvikler seg i dag på alle områder. Overalt er det derfor et stadig økende behov for koordinering og ledelse. Ingen av de eksisterende partiene har vist seg i stand til å fylle denne rollen."

(AKP: Programmer og vedtekter for det 1. landsmøtet februar 1973, s. 147.)

Denne forestillingen om at det kommunistiske partiets funksjon bare er å opptre som sentralbord for forskjellige "folkelige" kamper og "fronter", er ikke tilfeldig. Den går tilbake på AKPs allmenne strategi for sosialismen. Iføl-

ge AKP har den norske revolusjonen følgende nødvendige forutsetning:

"En enhetsfront av alle revolusjonære klasser, lag og grupper. Den norske revolusjonen må være massenes revolusjon. Dens klassegrunnlag er alliansen mellom den mest konsekvente revolusjonære klassen, arbeiderklassen og andre undertrykte og utbyttede lag av folket. Denne enhetsfronten vil ta ulike former og være basert på arbeidernes, bøndernes og fiskernes masseorganisasjoner, på ulike aksjonsenheter og tverrpolitiske bevegelser."

(Samme sted, s.26.)

En slik linje for den daglige, praktiske kampen er helt nødvendig så lenge en, med AKP, forestiller seg at det i Norge i dag eksisterer flere "revolusjonære klasser", noe som formannen Sigurd Allern har uttrykt på følgende måte, i AKPs teoretiske tidsskrift:

"De revolusjonære klassene i Norge er arbeiderklassen, småborgerskapet på landsbygda og i kystdistriktene og småborgerskapet i byene."

AKP har aldri gjort seg anstrengelser for å underbygge sin påstand om "det revolusjonære småborgerskapet". Det kan gruppen nemlig ikke gjøre uten selv åpent å måtte avsløre sin avstandtagen til (og manglende kunnskap om) den marxistiske teorien, som alltid har forfektet at småborgerskapets kamp mot kapitalen er reaksjonær. - Men det er klart at om en på AKP-vis forutsetter at det i dag eksisterer flere revolusjonære klasser, så er intet mer rimelig enn at en forestiller seg at sosialismen bør gjennomføres ved et "frontarbeid" som kan danne grunnlag for at de "revolusjonære klassene" finner en felles plattform for sitt politiske arbeid - med AKP som koordinator. Eller som AKP selv sier det:

"Det saka dreier seg om er imidlertid helt grunnleggende for AKP(m-l)s politikk: Bare gjennom å forene arbeiderklassens kamp med mellomlagas kan en bygge en klasseallianse som, med arbeid

"Det saka dreier seg om er imidlertid helt grunnleggende for AKP(m-l)s politikk: Bare gjennom å forene arbeiderklassens kamp med mellomlagas kan en bygge en klasseallianse som, med arbeiderklassen som ledende kraft, er sterk og brei nok til å sikre sosialismens seier i vårt land."

(Samme sted, s.117. De to første uthevingene er gjort av oss.)

Av sammenhengen framgår det utvetydig at "mellomlaga" her står for småborgerskapet. Og i praksis er resultatet at AKP arbeider aktivt og iherdig for å bringe det politiske nivået i arbeiderklassens kamp ned på småborgerskapets standpunkt; eller sogar ned på borgerskapets standpunkt, ettersom AKP samtidig hevder at "småkapitalistene" lett kan utgjøre forbundsfeller for arbeiderklassen! (Jfr. bl.a. samme sted, s.19.)

Riktigheten av vår vurdering lar seg vise i forbindelse med AKPs syn på arbeidernes faglige kamp. Midt oppe i all den rødmalings AKP-propagandistene nå smører sin faglige politikk inn med, må vi nemlig ikke glemme at paroler såsom "Gjør LO til en kamporganisasjon" - en hovedparole vi gjentatte ganger har kritisert i Den røde Arbeideren - av AKP i

utgangspunktet blir motivert direkte og ene og alene utifra teorien om flere revolusjonære klasser. Vi har allerede sett at denne teorien postulerer en klasseallianse "basert på arbeidernes, bøndernes og fiskernes masseorganisasjoner". Dette viser ikke bare at AKP går rundt med den uhyrlige idé at bøndernes og fiskernes egne klasseorganisasjoner skal føre an i den sosialistiske revolusjonen, - det viser også at AKPs faglige politikk fra starten av er motivert av fusket om klassesamarbeid med småborgerskapet, og ikke av en kommunistisk linje for arbeiderklassens selvstendige organisering i kampen om samfunnsmakten. AKPs kamp for å "gjøre LO til en kamporganisasjon" bygger på og er uløselig forbundet med et dogmatisk utgangspunkt i flerklasseriet; den er minst av alt et resultat av en skikkelig og konkret analyse av den konkrete situasjon.

AKP "hevder at det bare er massenes egen, aktive handling som kan bringe seier i kampen for dagskrava og i kampen for sosialismen. Derfor er det av avgjørende betydning at de ulike folkelige organisasjonene styrkes for å kunne føre denne kampen. Spesielt er det viktig å styrke fagbevegelsens slagkraft som klasseorganisasjon."

(Samme sted, s.40.)

Her ser en tydelig hvordan vurderingen av arbeiderklassens masseorganisasjon får sine premisser diktert utelukkende av AKPs vrangforestilling om at småborgerlige og "folkelige" masseorganisasjoner på forhånd kan betraktes som potensielt progressive, ja revolusjonære. Fagbevegelsen kommer for AKP bare i betraktning som en av mange andre "folkelige" organisasjoner; - dvs. som en av de mange "fronter" som ved felles anstrengelser skal gjøre livet surt for "den herskende klasse". Gjennomføringen av sosialismen etter dette skjemaet oppfordrer ikke til noen egentlig politisk virksomhet fra AKPs side. "Det kommunistiske partiet" får sin funksjon begrenset til en rent teknisk administrasjon av "de ulike folkelige organisasjonene" og av "massenes egen, aktive handling."

Det er da også bare rimelig at denne nesegruse, romantiske beundring for "massenes egen, aktive handling" fører til neglisjering av det teoretiske elementets rolle i klassekampen, og et programmatisk knefall for spontaniteten i arbeiderklassens kamp. AKP forestiller seg åpenbart at "massenes egen, aktive handling" i seg selv leder til sosialismen. Gruppen kan ikke forstå at denne spontane kampen aldri kan lede ut over det borgerlige samfunn uten å bli tilført et bevisst element fra et kommunistisk sentrums side.

Vi har for lengst sett hvordan AKP stiller seg tomt beundrende til enhver aksjon som tilsynelatende oppviser "folkelige" trekk. Vi har sett hvordan gruppen har kunnet ture fram med den mest hårreisende hyllest til den store, DNA-inspirerte og -ledede arbeiderdemonstrasjonen i Bergen i fjor, samtidig som den har kunnet støtte en anti-sosialdemokratisk tendens i montørstreikene. - Vi har sett hvordan AKP i det ene øyeblikk uten å nøle underkaster seg rasistiske strømninger i befolkningen og lanserer paroler som "STENG GRENSENE" og teorier om den norske arbeiderklassens "etniske" overlegenhet i forhold til arbeidere fra andre nasjoner; hvordan gruppen i neste

øyeblikk søker å slenge seg på utenlandske arbeideres kamp og å utnytte denne til egen fordel.

Kort sagt: for AKP er det "bevegelsen" i seg selv som teller, det er massenes egen, aktive handling" som berømmes, og i AKPs tankeverden er alt nærmest problemfritt.

Men av de problemer som tross alt står tilbake, er det ett som er særlig vanskelig å hamle opp med for AKP-ledelsen: nemlig nettopp tilstedeværelsen av det bevisste element i form av det kommunistiske sentret - i form av Kommunistisk Arbeiderforbund. Tilstedeværelsen av et slikt element strider mot alle AKPs teorier om den ubeviste spontaniteten som et gode i seg selv og som bevegelsens høyeste uttrykksform. For AKP lar den seg ikke forklare på annen måte enn at en tyr til provokatorteorien: K.A. er "egentlig" ikke en bevegelse som har bakgrunn i den antikapitalistiske kampen; K.A. er "egentlig" en organisasjon av skruebrekkere, himmelstormere og eventyrere, og er "egentlig" et fremmedelement i arbeiderbevegelsen - et element hvis eksistens ikke kan forklares på samme vis som andre organisasjoners. Her ligger en del av årsaken til den fascistiske hetskampanjen som AKP fra første stund drev mot K.A. og mot K.A.s forløper, MLF. Her er en årsak til at AKP i det siste påny har søkt å blåse liv i løgnhistoriene omkring bl.a. Austad-streiken, løgnhistorier som er satt på plass i forrige nr. av Den røde Arbeideren og annetsteds.

Årsakene til denne fornyede kampanjen ligger forøvrig dels i indre vanskeligheter i AKP selv, dels i at AKP-ledelsen frykter den rolle K.A. har vist seg å spille i høstens streikekamper. Det er helt naturlig at det er kommunistenes politikk som slår igjennom når det periodevis kommer til omfattende arbeiderkamper. Slik var det ved streikene i 1970, og slik ble det ved neste streikebølge i 1974.

Hva angår AKPs rolle her, har vi nevnt årsaken til at gruppen måtte kjøre en "venstrelinje" i en del av det politiske streikestøttearbeidet. Dette hadde imidlertid lite å gjøre med en proletær venstrelinje; det dreide seg først og fremst om at AKP markerte seg som den mest militante organisasjon innen det småborgerlige venstre. Eksempler som er egnet til å illustrere dette, er hvordan AKP lokalt under støttearbeidet i kjøttarbeiderstreiken ville kjøre fram parolen "Enhet bønder - arbeidere!" At 70% av de streikende kjøttarbeiderne hadde små og mellomstore bønder som arbeidsgivere, gjorde ikke noe inntrykk på AKP. Gruppen kunne like godt ha fremmet en parole som "Enhet heisleverandører - heismontører!" i andre deler av støttearbeidet. Her lot den imidlertid ikke sin klassesamarbeidsideologi få et fullt så åpent og avslørende uttrykk; den konsentrerte seg i stedet om å holde de politiske støtteklaringene på et nivå som til enhver tid lå tilbake for det nivå heismontørene selv hadde utviklet i streiken. Karakteristisk er det også hvordan AKP med hud og hår lot seg lure av de LO-regisserte sympatiaksjonene med de lockout-truede jern- og bygningsarbeiderne, og ikke et øyeblikk forsto hvordan aksjonene fra starten av ble forvandlet og utnyttet av LO-ledelsen til å knekke heismontørstreiken. - For AKP sto det bare slik at sympatiaksjo-

Forts. neste side

nene var "massenes egen, aktive handling", og derfor var et mål i seg selv.

AKPs "støttearbeid" for telefonsentralmontørene lå i og for seg på samme nivå. Gruppen konsentrerte seg om en innbildt "koordinering og ledelse" av kampen, uten å tilføre den noen som helst ytterligere politisk bevissthet. Ikke desto mindre var det nettopp i forhold til denne streikekampen at AKP for alvor tok "venstre"-frasene fatt. Årsakene til dette skiftet ligger i dagen. Både kjøttarbeidere som heismontører hadde stått direkte overfor små, relativt kapitalfattige arbeidskjøpere. I kjøttarbeidernes tilfelle dreide det seg sogar for en stor del om småborgere (bønder). En organisasjon som AKP, som hyller småborgerskapet som en revolusjonær klasse og småkapitalistene som potensielle allierte med arbeiderklassen, kunne selvfølgelig ikke drive støttearbeidet i retning "venstre" i slike tilfelle.

Annerledes stilte det seg i telefonsentralmontørenes tilfelle. Disse sto direkte overfor arbeidskjøpere tilknyttet den store, internasjonale "monopolkapitalen" (i dette tilfelle ITT). Her sto en direkte overfor en fiende som ifølge AKP utbytter ikke bare arbeidere, men også småborgerskapet på landsbygda og småkapitalister såsom heisleverandørene. Her sto en altså overfor et tilfelle som innbød til en "enhetsfront av alle revolusjonære klasser, lag og grupper". Derfor la AKP seg nå tilsynelatende til "venstre": gruppen var sikker på å stå overfor et tilfelle der "venstre"-fraser ideelt sett ikke kunne skade "enhetsfronten"; der "venstre"-fraser ikke nødvendigvis vil-

le splitte fronten og skremme vekk arbeiderklassens "strategiske allierte".

Hvis en sammenholder AKPs opptreden i disse streikekampene med gruppens offisielle klasseanalyse, blir det helt klart hvordan AKPs "venstrelinje" reelt og tvungent må forbli en småborgerlig venstrelinje, og atskille seg mer og mer fra en venstrelinje innen den klassekampen arbeiderne må føre.

I sitt prinsippprogram hevder AKP som kjent: "Monopolborgerskapet er skilt ut som herskende klasse, ledet av et fåtall finanskapitalister."

(Samme sted som ovenfor, s.17.)

AKP-gruppen hevder altså at herskerklassen bare består av en ørliten brøkdel av borgerskapet. (Samme syn har SV, og spesielt NKP.) Kommunistene hevder derimot - i motsetning til AKP - at borgerskapet utgjør en hel og udelelig herskerklasse, hvor enheten mellom f.eks. heisleverandører og ITT-monopolister er det primære. Borgerskapet utgjør alltid en enhet overfor arbeiderklassen. Og hva skulle vel være bedre egnet til å illustrere dette, enn det enkle faktum at streikebølgen i 1974 brakte arbeiderne i direkte konfrontasjon såvel med små som store kapitalister - ja sogar i konfrontasjon med det eiendomsbesittende småborgerskap? - Og dette enkle faktum er nødvendig fordi små og store kapitalister alle har det tilfelles at de eier produksjonsmidler - mens alle arbeidere har det tilfelles at de ikke eier produksjonsmidler, og er tvunget til å drive lønnsarbeid for de som eier. For dette fundamentale forholdet er det selvsagt irrelevant for

kommunistene å se på hvor mye hver enkelt kapitalist eier.

Denne måten å betrakte tingene på, har derimot alltid vært karakteristisk for småborgerskapets reaksjonære kamp mot kapitalismen. Den har vært karakteristisk for den småborgerlige kamp som er innrettet på det utopiske mål å bekjempe "storkapitalen" uten å knuse kapitalismen - en kamp som i realiteten tar sikte på å lette konkurranseforholdene for småkapitalen i kampen mot større kapitaler. Og for å lykkes i denne kampen, har verken småkapitalister eller småborgere noensinne funnet det urimelig å øke utbyttingen av "sine egne" ansatte arbeidere! Det var nettopp dette bl.a. heisleverandørene lyktes med i fjor høst; de klarte det vesentlig fordi borgerlige og småborgerlige strømninger i dag gjennomsyrrer de fleste av de organisasjoner som sier seg å støtte den kamp de streikende arbeiderne fører.

Dette er et eksempel på de nødvendige resultatene av en "sosialistisk" politikk på småborgerlig grunnlag. Og om en først står på et slikt klassegrunnlag, er det meningsløst å hevde at en "venstredreining" er her like farlig som en "høyredreining": i begge tilfelle kan en i verste fall oppnå at småborgerskapet fører sin reaksjonære motstand ut i ekstremistiske former. - Historien har forlengst vist hvilke fatale følger det kan få.

S.

G... ..

Jeg er blitt så glad i Jacob Aano. Han er etterhvert blitt litt av et ideal. Tenk om alle politikere hadde vært slike - tenk om Stortinget hadde vært fullt av slike ærlige, tolerante, renslige og uredde mennesker. Du verden.

Jeg leste hans modige innlegg i avisa om det forferdelige barneprogrammet i TV. Hadde jeg ikke sett det sjøl, hadde jeg ikke trodd at det var sant. Det var så venstrevridd at til og med en liten israeler sa at han forsto palestinerne. Han hadde ikke bedre vett, stakkar. Han visste jo ikke at vurderinger omkring slikt skal han overlate til Aano og andre her i Norge, slik at det blir en skikkelig og objektiv analyse.

Personlig føler jeg sterkt det samme som Aano, men folk følger ikke skikkelig med i det som skjer i vår verden og i sin uvitenhet kan en fort ta feil. Her snakker jeg ut fra egen erfaring. I virkeligheten er det så enkelt.

Først tok palestinerne livet av flere millioner jøder under krigen og nå vil de hjelpe meg ta landet fra de stakkarne som overlevde - landet de ha bygget i tusenvis av år.

Alle som kjenner sin barnelærdom, vet også at Israels folk bruker ikke våpen. De vet jo så godt at dersom de gjør det, så griper Israels gud inn med sin straff. Den som griper til sverdet, skal selv omkomme ved sverdet.

Enda de er omringet av fiender som er vepnet til tennene, så lever de fredelig og graver i sin gamle jord. De kan ikke noe for at de er jaget inn på arabisk område og ikke finner veien hjem igjen. Det er ikke så lett.

Og de fryktelige påstandene om bomber som ser ut som leker. Alle vet da at det bare er barbarer som amerikanerne som nedlater seg til å bruke slike midler. Derfor er det godt at det blir sagt fra. Derfor er jeg så glad for Aano.

Men det er en ting som forundrer meg. Tanken har opptatt meg i lange tider. Hvordan kan en mann som er nådd så langt - er blitt så ren og salig - slå lens? Ingen skal fortelle meg at en slik mann tar i noe så fryktelig og syndig som - - -.

Kansje det har noe med sublimering å gjøre - - -.

Forresten så har jeg vært en lang tur nordover for å se på de trolle sonene. Redaktøren påstår at jeg har misforstått noe vesentlig, men jeg er ikke så sikker på det.

For noen år siden var det i NKP en organisert gruppe som kalte seg Marxistisk Forum. Gruppen besto av de mest fremtredende innenfor opplysnings- og studiearbeid, de toneangivende i gruppen hadde alle ledende posisjoner i NKP. Etter formannen ble gruppen kalt for "Vogt-gruppen".

Deres "arbeid" besto i å underminere de kommunistiske prinsipper i NKP, de gikk inn for å stryke proletariats diktatur av prinsippprogrammet, de gikk inn for at NKP skulle være et marxistisk parti og at leninismen skulle strykes. Likeledes gikk de til angrep på den demokratiske sentralisme.

Deres argumenter var at uttrykket proletariats diktatur ikke ville bli forstått av arbeiderklassen og at man derfor måtte gå inn for et mer harmløst språkbruk, for eks. arbeiderklassens herredømme. Når det gjaldt den demokratiske sentralisme, het det, at det var noe som bare skulle brukes under borgerkrigstilstander. Leninismen var også noe som var egnet til å bli misforstått og burde derfor strykes.

Argumentene ellers var at NKP måtte bli et tidsmessig parti og gå inn for de demokratiske spilleregler som gjaldt i (det borgerlige) samfunnet. Det gjaldt, het det, å være smidig og fleksibel, og en av de ledende innenfor denne gruppen brukte uttrykket fleksibel så ofte at han til slutt selv ble benevnt som Mr. Flexibility. På det tidspunkt var det tre fløyer innenfor NKP, den ovennevnte gruppen Marxistisk Forum, gruppen rundt Reidar Larsen, som forøvrig var enig med Marxistisk Forum i at bl.a. leninismen måtte strykes av partiprogrammet. Og den tredje var opposisjonen som hadde vokst fram i slutten av 50 årene og som skjøt fart i og med at diskusjonen

om nedleggelse av de kommunistiske grunnprinsipper ble hissigere. Denne opposisjonen ble luket ut etterhvert, ja til og med hele lag ble ekskludert. Det var stammen i denne opposisjonen som grunnla det som i dag er Kommunistisk Arbeiderforbund.

Men tilbake til diskusjonen, som man ser var det dengang et flertall innenfor NKP som var villig til å gi leninismen på båten. Det er derfor med den største forundring en i dag ser at de samme personer fra dengang, nå i diskusjonen går inn for at det nye SV-partiet må ha med leninismen i programmet. Det er vanskelig å se noen linje her, men det er det bestandig når en har med opportunistene å gjøre. Men en får tilgi en som har fulgt saken fra nært hold, en smule skepsis til denne "nyomvendelse".

For opportunistene er det et avgjørende behov å få tillit i det borgerlige samfunn, det betyr for opportunistene plass i Stortinget, TV dekning, spalteplass i den borgerlige presse. Da har de følelsen av å "være med". Om leninismen skal være med eller ikke være med i et partiprogram er diktert av ovenstående behov.

Opportunistene lar seg ikke lede av kommunistiske prinsipper, men av sin nese, om hva som til enhver tid "gjør seg".

Kommunistiske prinsipper er for opportunistene bare et manipuleringsverktøy.

For en del år tilbake da de førte en frenetisk kamp for å få leninismen ut av programmet, var situasjonen en helt annen enn nå. Sterk hets mot alt som var kommunistisk, interessen hos folk for politisk litteratur, for ikke å snakke om politiske nyanser, var minimal. Derfor gjaldt det for opportunistene å få ut alt av partiprogrammet som smakte av kommunisme. Ut med den demokratiske sentralisme, ut med leninismen og proletariats diktatur. Inn med den fredelige overgang til sosialismen, inn med demokratiske spilleregler, demokratiske reformer. Demokrati opp og demokrati i mente, vekk med det proletariske kampparti.

Det var dengang, i dag er det anderledes. Interessen for politikk er økende, selv i de store borgerlige aviser diskuteres marxismen-leninismen, og det er blitt "in" å kalle seg kommunist.

Slikt går ikke upåaktet hen av opportunistene, og kuvendinger er ikke noe problem for dem, tvertimot, det er en del av deres vesen. En samling av det småborgerlige SF og det fleksible NKP innebærer derfor ikke noe framskritt for arbeiderklassen, ingen politisk ledelse er dermed oppstått.

Opportunistenes historiske rolle er klart fastlagt: Det evige haleheng til bevegelsen.

OBS.

LES OGSÅ

PROLETARER I ALLE LAND FOREN DERE

GNISTEN

Organ for Kommunistisk Universitetslag

Fås ved henvendelse til:

Kommunistisk Universitetslag,
Filosofisk Institutt
Blindern
Oslo 3

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, Nedre Skogvei 4, C Oslo 2.

Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt. 10, B 3000 Drammen.

Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn. 4 2006 Løvenstad.

MLU/Lillestrøm: Stein Hoftvedt, Postboks 108 2001 Lillestrøm.

MLU/Bærum, Postboks 41, 1345 Østerås.

MLU/Tønsberg: Tor Larsen, Dronning Åsas vei 4 B 3100 Tønsberg.

Trøndelag: Knut Erik Aagaard Carl Schjetnansvei 10 7081 Sjetnhaugen

Kristiansand: Ingeleiv Henden, Skutevn. 6 E, 4620 Vågsbygd.

Vennesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebo.

Bergen: Jan Erik Ryen, Forstandersmuget 2 B, Bergen.

Krisen i Frankrike og arbeiderbevegelsen

Fra vår Paris-korrespondent.

Liksom de aller fleste kapitalistiske land er Frankrike offer for den krisen imperialismen for tiden befinner seg i. Den høykonjunktoren som så sent som under presidentvalget tillot Giscard d'Estaing å komme med optimistiske fremtidsvyer på den franske kapitals vegne, er blitt avløst av en situasjon med innskrenkninger og produksjonsstans innen flere sektorer, kraftig stigende arbeidsløshet og ukontrollert inflasjon, og hvor optimismen er avløst av krav til arbeiderklassen om å la klassekampen ligge overfor de problemer "nasjonen" er oppe i.

Den økonomiske situasjonen.

For å sikre seg mot at den gjennomgripende krisen kapitalen i dag står overfor skal oppfattes som det den er: beviset for at kapitalismen er ute av stand til å overleve som økonomisk system, pleier dets talsmenn å forklare vanskelighetene ved å skyldte på økningen i oljeprisene. I virkeligheten er dette bare en faktor som forverrer krisen og ikke dens årsak. For Frankrike er den imidlertid særlig betydningsfull først og fremst pga. landets store avhengighet av å måtte innføre energi, og særlig olje: fra 1960 til 1972 har oljeandelen av landets konsumerte energi steget fra 30 til 67 %, og utgiftene til oljeimport utgjør ca. 3 % av nasjonalproduktet. Man regner med at prisøkningen på olje er ansvarlig for ca. 1/4 av inflasjonen på totalt 16 % i 1974, og fører dessuten til en stor økning i underskuddet på handelsbalansen med utlandet. Det er ut fra denne situasjonen at det er kommet fart i planene om å starte utbyggingen av atomkraftsentraler.

Men den generelle tilbakegangen i aktivitetsnivået i fransk økonomi kan ikke forklares ut fra dette alene. Visse bransjer som er mer direkte berørt av dette problemet enn andre, f.eks. bilindustrien og dens underleverandører, er naturligvis særlig rammet, men i motsetning til i USA og Vest-Tyskland har den franske bilindustrien bl.a. ved hjelp fra staten (1,5 milliarder francs i direkte gave fra staten til Citroen i slutten av 1974) og ved redusert arbeidstid kunnet holde oppsigelsene nede på et relativt lavt nivå. Men så å si alle sektorer er berørt, hvor kles-, tekstil- og bygningsindustrien er sterkest representerte hva kollektive oppsigelser angår. Disse økte fra 2000 til 6000 fra 2. til 3. kvartal i 1974, og man registrerte i desember vel 700 000 arbeidsløse (reelt nærmere 1 000 000)

som er en økning fra november med 5,5 %. Dertil kommer delvis arbeidsløshet (reduksjon av arbeidstid og -selvsagt! -lønn), som rammer vel 1/2 million og som øker enormt, bl.a. fordi staten støtter denne løsningen fremfor kollektive oppsigelser for om mulig å hindre et for sterkt oppsving i arbeiderklassens kamp.

Denne situasjonen følger etter 4-5 år med gode forhold for den franske kapitalen: fra 1969 har den kunnet - til tross for en relativt stor reallønnsøkning (ca. 5 % årlig) - innkassere en høy profittrente, særlig pga. økning i eksporten (devaluering av francen i 1969), stor økning i produktiviteten og en høy inflasjon. Pga. den generelle tilbakegangen i de kapitalistiske lands økonomi er nå eksporten i ferd med å gå tilbake, noe man har forsøkt å motvirke ved å utvide kontraktene særlig med arabiske oljeproduiserende land (i første rekke Iran), uten at dette vil kunne forhindre en generell nedgang i eksporten, eller kunne forhindre stagnasjonen. Dette desto mer som den opprettholdte vekst i brutto nasjonalprodukt i 1974 bare var mulig ved store opptak av lån i utlandet, og fordi franske bedrifter er så lite vertikalt integrerte at økningen i eksporten selv har ført til stor økning i importen, vil Frankrike ikke kunne forhindre en stadig økende utenlandsgjeld, uten ved midler (radikal reduksjon av forbruket og dermed stor arbeidsløshet) som det franske borgerskap kvier seg for av politiske grunner.

Arbeiderklassens politikk.

Man har i de siste månedene sett en rekke streiker og fabrikkokkupasjoner som svar på oppsigelsene og særlig på reduseringene av arbeidstiden, men uten at deres lokale karakter har kunnet overvinnes. Den kampen som særlig utpeker seg er fremmedarbeidernes kamp, i og med at de er den del av arbeiderklassen som er mest sårbar og dermed også mest utsatt for en politikk som har til hensikt å dempe krisens virkninger hva angår oppsving i arbeiderklassens kamp og politiske bevissthet: ved hjelp av midler som stengning av grensene for ubestemt tid, arbeidskontrakter for en kortere tidsperiode og strengere kontroll av oppholdstillatelsespapirer (i Paris har man de siste månedene sett en markant økning av politi, særlig på metrostasjonene) osv., har man søkt å legge byrden over på denne rettsløse og antatt minst kampberedte delen av

arbeiderklassen. Men særlig i Syd-Frankrike (Montpellier) har immigrerte jordbruksarbeidere gått til streiker og sultestreiker for å oppnå et minimum av sikkerhet overfor statens og arbeidsskjøpernes overgrep. En situasjon som stiller store krav til arbeiderklassens internasjonalisme, og det forbauser ikke at den franske revisjonismes nasjonalisme gir seg uttrykk i at den revisjonistdominerte fagorganisasjonen CGT støtter planene om "kontrollert innvandring".

Men i det store og hele er arbeiderklassens aksjoner spredte og mangler et koordinerende sentrum, i og med at de dominerende "arbeider"-partier - det revisjonistiske "kommunist"-partiet (PCF) og sosialistpartiet (PS) - utelukkende er innstilt på å "løse" problemene i regjeringsposisjon, og har siden suppleringsvalget til nasjonalforsamlingen i oktober i fjor vært opptatt med å krangle om hvem som er mest lojal overfor det fellesprogram som utgjør grunnlaget for partienes enhet ved valg. For "kommunist"-partiet inngår dette reformistiske programmet i en strategi for fredelig overgang til sosialismen, der monopolkapitalens diktatur skal avløses av et "avansert demokrati" før proletariatets diktatur. Dette begrunnes med at det franske "folk" ikke er modent for sosialismen, en teori som tendensielt bekrefter seg selv i og med at den begrunner en reformistisk politikk som passiviserer arbeiderklassen. Men denne politikken er også det beste middel P"CF" kan benytte for å beholde sin dominans innen arbeiderklassen, i det de må hindre oppsving i dens kamp som kan utvikle seg ut over partiets kontroll, som i mai 68.

Til samme formål mobiliseres CGT som sammen med den sosialistiske fagorganisasjonen CFDT sørger for å ta ledelsen i alle spontane kamper og for å føre kampen over på en forhandlingslinje og dermed svekke utviklingen av en kampvillig arbeiderklasse. Et klart og aktuelt eksempel er det nå berømte brev G. Seguy (CGT's generalsekretær) sendte Giscard d'Estaing under den store poststreiken i høst, hvor han anklager presidenten for å sette "den sosiale rettferdighet", "de nasjonale interesser" (!) og landets "økonomiske og monetære likevekt" (!) på spill ved ikke å ville gå til forhandling. En slik klasse"kamp" som vil unngå enhver politisk konfrontasjon og som vil være mer borgerlig enn borger-skapet selv er resultatet av en politikk

hvis funksjon det er å hindre at arbeiderklassen blir revolusjonær. Denne politikken er P''C''F'' (og CGT) desto mer kvalifisert til å føre som deres revolusjonære fraseologi sikrer innflytelse over en arbeiderklasse som ellers ville kunne utvikle revolusjonære kampformer i bredt omfang, en erfaring mai 68 er det ferskeste eksempel på. Mai 68 må forøvrig også sees på som følgen av en særlig kapitalvennlig politikk fra 1963 av, og den franske kapitalen verger seg følgelig for straks å lesse for mye av den aktuelle krisens problemer over på arbeiderklassen, av frykt for lignende erfaringer. Dette er i seg selv et moment som forverrer situasjonen for den franske kapitalen.

Imidlertid er den politiske situasjonen på venstresiden ikke særlig lys. Flo-raen av "gauchist"-organisasjoner som hadde et oppsving etter mai 68, har etter hvert tapt mesteparten av sin styrke, uten å ha etterlatt seg - synes det - resultater som kan ha spirene i seg til et nytt kommunistisk parti. Til det synes det som eksisterer av marxist-leninistiske organisasjoner å stå for svakt. (Hvorav en, AKP's franske motstykke ("L'Humanité Rouge"-gruppen), ikke nøler med å støtte det nasjonalistiske borgerskap og den vest-europeiske monopolkapital i sin monomane absoluttering av motsetningen mellom USA og Sovjet.) Trotskistbevegelsen som tradisjonelt står sterkt i Frankrike kan best karakteriseres ved at de -

i hvert fall i en del av sine utgaver - krever (!) at P''C''F'' og PS skal ta regjeringsmakten!

At den franske arbeiderklassen ikke i samme grad som f.eks. i Norge er korporativt innlemmet i staten (jfr. ikke-eksistensen av regjeringsbærende sosial-demokratiske eller revisjonistiske organisasjoner og fagorganisasjonenes status) forhindrer m.a.o. ikke at den har en lang vei foran seg for å frigjøre seg fra klassesamarbeidsideologiens innflytelse. (At P''C''F'' for øyeblikket ser ut til å miste støtte til fordel for PS er selvsagt intet fremskritt i så måte.

EK

Rengjøringsstreiken i Sverige - heltemodig kamp, men bitre erfaringer

Streiken blandt rengjøringsbetjeningen ved ASAB har vakt stor oppmerksomhet i Sverige og vekket sympati og skapt solidaritet innen store deler av arbeiderklassen. Her i Norge har streiken og den streikebølge som fulgte vært lite kjent idet verken pressen eller TV og radio har behandlet den i noen særlig grad. Heller ikke vår avis har omtalt streiken hvilket må anees å være kritikkverdig sett ut fra et rent klassesolidaritetssynspunkt og sett ut fra det faktum at streikene i mange faser lå på et relativt høyere nivå enn det som har vært vanlig i den seinere tida. Vi kunne ved å ha fulgt streiken høstet erfaringer som kunne ha kommet klassekampen til gode her i landet.

Det begynte med at rengjøringsbetjeningen ved Domnarvet ved Borlänge gikk til streik. Rengjøringsbetjeningen ved LKAB gikk til sympatistreik samtidig som de stilte egne krav. I solidaritet med sine arbeidskamerater på de to forannevnte steder gikk rengjøringsbetjeningen ved Billingham i Skövde også til streik. Også disse stilte egne krav. Resultatet ble at de streikende i Borlänge fikk en avtale som de streikende selv betegnet som en seier. Ved LKAB ble det inngått en avtale som det er delte meninger om. I Skövde derimot, satte kapitalistene bukkebein og med fagforeningens hjelp ble samtlige rengjøringskvinner avskjediget. De streikende i Skövde ga imidlertid ikke opp og arbeidskjøperen ASAB og de streikendes fagforening "Fastighetsanställdas Förbund" gikk inn i det tradisjonelle klassesamarbeid og etter "frie forhandlinger" ble det lagt fram et tilbud om at alle rengjøringskvinnene skulle tas inn igjen bortsett fra to som ble utpekt som streikeledere.

Det ble imidlertid ikke slik som klassesamarbeiderne ville ha det. Både ren-

gjøringsbetjeningen i Borlänge og ved LKAB sa at de ville gå til sympatistreik for de to avskjedigde i Skövde, samtidig som rengjøringsbetjeningen i Skövde stilte seg soledarisk med de to.

Også ved Arlanda Flyplass gikk rengjøringsbetjeningen til streik med hovedkrav om gjeninntakelse av de avskjedigde i Skövde. Nå gjorde arbeidskjøperne en ny manøver, trolig i samarbeid med fagforeningen: Det ble lovet nye forhandlinger i Skövde. Etter dette gikk rengjøringsarbeiderne ved Arlanda tilbake til arbeidet, mens det ble sluttet en avtale ved LKAB. Det hører med til den tradisjonelle historien at en del av streikekomiteen ble "kjøpt" inn i fagforeningsstyret i den hensikt å splitte arbeiderne.

Dagen etter utbrøt det streik blandt rengjøringskvinnene i Umeå.

Nå fant den borgerlige pressen og massemedia det oportunt å hevde at streiken ble styrt "utenfra".

Dagen etter ble forhandlingene i Skövde brutt. De to "streikelederene" skulle avskediges og de andre fikk en tidsfrist til å gå tilbake til jobben.

Denne "avtalen" ble undertegnet av SAF (arbeidsgiverforeningen), ASAB, LO og rengjøringsbetjeningens "eget forbund" Fastighetsanställdas förbund. Det vil si det klassiske klassesamarbeid i reprise. En av rengjøringskvinnene i Skövde godtok "avtalen" og gikk tilbake til arbeidet, mens resten fortsatte å stille seg solidariske med sine kamarater.

Motstanden fra klassefienden, heri inkludert LO og rengjøringsarbeidernes egen fagforening, ble tilslutt for stor. Streikene løp tilslutt ut i sand. De to såkalte streikelederene er fortsatt sparket fra jobben, for de andre ved

bedriften i Skövde er det tillyst arbeidsrettsak. Bedriften rengjøres idag av streikebrytere. Umeåarbeiderne har gått tilbake til jobben. Hvilke slutninger og lærdommer kan vi trekke av denne streikebølgen blandt svenske rengjøringskvinnens rettferdige kamp, en kamp som var militant innrettet og som lå på et høyt solidarisk plan? Jo en manglende kjennskap til borgerstaten, kapitalistenes og LO-byråkratiets kampmidler. En manglende kunnskap om statens og LO's korporative system og lover. En illusjon, skapt av småborgervestre, om å gjøre fagforeningen om til en kamporganisasjon. Med andre ord: en manglende kommunistisk forståelse.

Eyv.

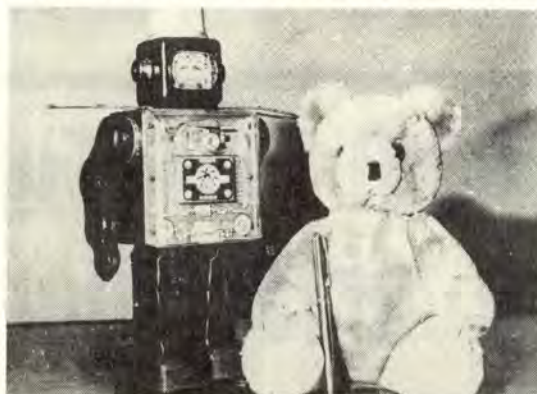
NRK og ...

Forts. fra side 1

lobbyens oppgave har aldri vært å spre kunnskap om hva som skjer i Midt-Østen, men tvert imot å sørge for at uvitenheten er størst mulig. En må dessverre si at de foreløpig har hatt hellet med seg i så måte. Det er selvfølgelig helt ukjent for norske avislesere og fjernsynsseere at en rekke reportere i de siste par årene uavhengig av hverandre har lagt fram et så rikholdig materiale om bruken av israelske leketøysbomber at dette normalt ville blitt ansett som ubestridelige fakta. Vi kan her nevne noen - men bare noen av kildene: Associated Press, den liberale svenske Midt-Østen-eksperten Per Gahrton, Staffan Heimarsom i Aftonbladet og David Hearst i Guardian. Til overmål har også Jarl Munch i selveste NRK laget et filminnslag fra Sør-Libanon, der det dokumenteres at israelerne sprer fyllepenn-liknende bomber som kvester dem som kommer i berøring med dem. (Det kan i denne forbindelse nevnes at Dagbladet, som undertiden uttaler seg mot sensur, kuttet bort Ulateigs henvisning til Jarl Munchs reportasje i dennes innlegg om saken)

Men Israel-lobbyen har ikke normale krav til vederheftig journalistikk i saker som truer sionistenes prestisje. Den ser i dette tilfellet til å forlange at Moshe Dayan personlig skal stå fram på skjermen med dokke- og fyllepennbombene i hendene, merket "Made in Israel", og tilstå at jovisst! vi bruker slike våpen, før den godtar opplysningene som "vederheftige".

Hets-kampanjen mot Palestina-reportasjen er et lærestykke i hvordan de sionistiske kreftene i kraft av maktposisjoner og samlet og resolutt oppatredenterroriserer selv den alminnelige borgerlige informasjonsvirksomheten om Midt-Østen. Det dreier seg her på ingen måte om et enestående tilfelle. I sitt septemhernummer i fjor kan den engelske publikasjonen "Free Palestine" fortelle om hvordan "The

Israels bomber beregnet på palestinske barn.

Observer" ble utsatt for en trusselkampanje uten sidestykke fra sionistisk hold etter at de hadde tatt inn annonser fra "Free Palestine" som i tekst og bilder omhandler israelske terrormetoder, deriblant bruk av leketøysbomber. Skremselsaksjonen førte til det ønskede resultat: De to avisene måtte beklage at annonsene var blitt satt inn.

Den norske Israel-lobbyen, med sentrum rundt Haakon Lie, Olav Brunvand og andre høyre-elementer innen

Arbeiderpartiet, bærer hovedansvaret for at norsk opinion holdes nede i uvitenhet om Israels terror-politikk overfor palestinerne, og det er den samme gruppen som i dag vokter som hauer over NRK som hadde sørget for at den norske befolkning ved krigsutbruddet i 1967 ikke ante at det eksisterte palestinere i det hele tatt! (Noen vil kanskje huske Trygve Lies opptreden i TV ved den anledning, der han benektet at det fantes palestinske flyktningeleire!)

Når en da tenker på hvor mye anti-arabisk rasisme som er blitt spredd utover den norske eteren er det mildt sagt hårreisende å se kringkastings-sjefen i et brev til statsråd Gjerde faller sine medarbeidere i ryggen med følgende uttalelse: "Det er uten videre klart at Kringkastingen har en ubetinget plikt til å gi vederheftige opplysninger og til å unngå en ensidig påvirkning (!) av barn når det gjelder holdningen til andre nasjoner og raser (!!)"

Det er med andre ord ikke grunn til å vente seg noen bedring i NKR's informasjon om Midt-Østen. Tvert imot tyder den vellykte aksjonen fra Israel-lobbyen, vedtaket i Kringkastingsrådet samt ramaskrikene i Stortinget på at det motsatte vil skje. Det borgerlige diktaturet over informasjonen er i ferd med å strammes til. Men venner av palertinernes sak kan trøste seg med at engang skal sannheten om staten Israel og dens politikk bli kjent.

J. L.

Om studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunn-sirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr.1.
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

Heftet "Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister", kr.1.-

"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.

Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

"De økonomiske kampers lærdommer" (Strassbourgetesene), kr.4.-

Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsipp-program og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr.1-1973, kr.2.-

"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Oktober), kr.4.-

J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg), kr.3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profitt.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner" (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO, som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid's første program."

"Sitater fra Formann Mao Tsetung" - (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

ARBEIDER = REVY

3 1975

Vi bringer her noen kommentarer til kuppet i Chile i dikterisk form. Slik diktene nå står, befinner de seg allerede i diskusjon med hverandre - en diskusjon som både har en estetisk og en politisk dimensjon. Vi ber leseren gå inn i denne diskusjonen på diktenes betingelser...

Johanna Schwarz

SALVADOR

Tre år fick den leva, din vakre dröm,
om frälsning i fred.
Men den flöt alltför lätt på historiens ström.
Så sögs den ned.

Vi drömde med dig om en kamp utan blod
för frihet och bröd.
Din korta vision var så värmande god.
Nu är du död.

Till en bättre värld stod en port på glänt -
Den är låst idag.
Låt oss sörjande lära av det som hänt
för kommande slag!

CHILE-DIKT

MARTIN NAG:

TRAGISK HØST

Salvador Allende
- Franz av Assissi
som politiker

Et eksperiment
i godhet
og kommunisme ...

Pablo Neruda,
- døde av sorg?
Var ditt Chile
uten Salvador Allende
ikke lenger verdt å leve i?

En marxistisk president
og en marxistisk poet døde
i samme tragiske uke
september 1973.

MODERNISMEN

Modernismen er en fellesbetegnelse for mange forskjellige retninger og tendenser i litteraturen fra ca. 1912 og til i dag. Betegnelsen ble først brukt på en franskinspirert lyrikk omkring 1890. Ruben Dario er det betydeligste navn i denne forbindelse. Han skrev dikt med korte setninger som skulle få fram det musikalske i språket. De språklige og dikteriske virkemidler som setningsbygning, rim, rytme og bildebruk har også senere under modernismen blitt gjort til gjenstand for nytenkning. Man har eksperimentert med formen i diktene og søkt nye stilmidler. Resultatet av eksperimentene er blitt en "løsere" form enn før, setningen avsluttes ofte slik at de blir "uforståelige", og ofte følger setningene etter hverandre uten klar sammenheng. Rim og fast rytmisk skjema brukes sjelden.

Det er altså først og fremst bruken av de formelle elementer som kan gjøre et modernistisk dikt vanskelig å forstå, ja ofte direkte "meningsløst". Meningsløsheten har imidlertid sin mening. For det første er den nye form en språklig protest mot fastlagte normer og mønstre, m.a.o. en protest mot samfunnsmessige størrelser. Dessuten har formen sammenheng med det tankeinnhold som man finner i diktet, på tross av at det kan virke uforståelig, dvs. formen har sammenheng med innholdet. Således handler mange modernistiske dikt om angst (for "teknikken", eller "atombomben"), om konfliktløshet, ensomhet og "meningsløshet i tilværelsen", om den borgerlige kul-

turs fallitt, om "Guds død" o.l.

Når den "meningsløse" formen sammen med innholdet uttrykker en bevissthet om en "meningsløs" tilværelse, da blir det hele tilsammen, form og innhold, et meningsfylt hele. Det blir meningsfylt, fordi det sammen uttrykker det samme innhold. (Ofte kan formen også uttrykke det motsatte av innholdet. Formen kan være fast, følge faste skjemaer, mens innholdet f.eks. utsier noe om et kaotisk liv. Slike spenninger mellom form og innhold er imidlertid ikke noe særegent for modernismen, men forekommer i ulike dikt til ulike tider).

Modernismens oppløsning av de faste mønstre på det formelle plan tilsvarer ofte en skarp antiborgerlig tendens på det sosiale område, dvs. både form og tankeinnhold kan uttrykke en protest mot det borgerlige samfunns normer. En dikter som f.eks. Paal Brekke protesterer i mange dikt mot det "meningsløse" liv som kapitalismen har skapt. Sterkt antiborgerlig var særlig "Dadaismen", en litterær retning (1916 - 1924) som hadde sitt utgangspunkt i reaksjonen mot den 1. verdenskrig. Denne bevegelse rommet flere revolusjonære diktere. I Russland fantes en tilsvarende strømning i futurismen (bl.a. Majakovski) som etter revolusjonen tok et erklært standpunkt for formingen av det nye samfunnet. Modernismen kjennetegnes likevel ved at den er borgerlig kunst, og som sådan er den borgerskapets mest framskredne kunst. Høydepunktet er Samuel Becketts skue-

spill, et høydepunkt som iallfall rommer følgende viktige momenter:

1. Mennesket og historien befinner seg i et nullpunkt. Framtida er utsiktsløs. Det finnes ingen utveier.
2. Formelt uttrykkes dette ved en nærmest fullstendig formoppløsning og meningsoppløsning av setningene. Personene sier uforståelige setninger til hverandre, de forstår verken hverandre eller omverdenen. Den enkelte person er fullstendig lukket inne i sin egen ensomme verden.

Becketts kunst er derved en kunst på vei mot en absolutt selvstendighet i forhold til omverdenen, samfunnet. Kunsten er blitt "uforståelig". Nettopp herved avslører den imidlertid sitt nære forhold til samfunnet: som spesialisert kunst er den del av et samfunn med høy arbeidsdeling og spesialisering. Kunsten er et fag, - og på samme måte som en lagerarbeider ikke straks forstår de faguttrykk som en typograf bruker, så forstår en ikke-kunstner ikke lenger kunstneren.

Når arbeideren ikke forstår den modernistiske kunsten har dette likevel sine spesielle årsaker: den borgerlige kunsten har aldri uttrykt arbeiderens erfaringer. Modernismen f.eks. har derfor ingen interesse for arbeideren - eller rettere sagt: den har interesse, men bare fordi den er et uttrykk for borgerskapets egen (manglende) selvforståelse.

Litteratur og kunst er ideologiproduksjon, og den bevissthet man generelt finner i modernismen er en borgerlig bevissthet. "Bevisstheten" i et dikt er altså det samme som det "ideologiske nivå". Likevel har det som nevnt vært ansatser til å komme utover denne borgerlige bevissthet. bl.a. hos

Tor Obrestad:

SALVADORE ALLENDES LEKSJON

Allende vona det beste. Har vi lov til det?

Den ellefte september small det eit skot i Chile.
Vi som står att har ikkje lov å fortvile.Der ligg den tapre president Allende.
Men vi er mange fleire som står attende.Den stolte presidenten erobra parlamentet.
Vi såg bombene falle mot det. Vi har det i mente.Vi har i mente imperialismens betalte hær.
Og at presidenten til sist greip sitt gevær.Men president Salvador Allende er død.
Og folket hans lever framleis i nød.Televisjonen melder at alt er normalt i Chile.
Vi som står att skal ikkje fortvile.Alt er normalt i Chile. Alt er normalt i Norge.
Alt er normalt? Er alt normalt i Norge?Nei!
Og har vi lært?Ja!
Vi som vil sosialismen har lært.

Tobias Berggren

Dikt från Gotland i september -73,

till minne av Salvador Allende

En dag med leda och misslyckade verser och börja om från början
Nu kväll, sju grader varmt, mörkt, nordlig vind
En flygfyr blinkar mot mig utan förtroende
Det blir regn i natt
Mitt barn håller på att somna, frågar
varför man kan flyga i drömmar
En kylig dag är slut
I natt ska Allende mördas
Annu vet jag ingenting
Inte ens åt väster kan jag flyga
Tankarna på nödens kontinenter står som kyldiskar i hjärnan
Blod och imma
Ett rött mönster rinner
Ute rör sig den nordliga vinden som ett djur bland nässlorna

Ute söker människor någonstans att sova
Någonting att äta
Något slags mening
Jag är inte lycklig men jag överlever natten
Kommunismen är inte lycklig i natt
Men det går över
Sånt som mord går över i detta fall
Vilket mördare aldrig begriper
Men varför tar de inte en genväg och skjuter sig själva medsamma?

Ingen skadas av mitt hat på andra sidan jorden
Flygfyren blinkar menande
Som om jag höll på att tappa makten också över mig själv
Kluvenhet
Kluvenhet och kyla
För att inte förlora makten över oss själva
måste vi arbeta på att slutligen upphäva den politiska makten
Att inte våga lämna all politisk makt till folket
är att inte lita på sig själv
Det är dumt för vi har ingen annan makt än vår att lita på
De som är utan tillit splittrar socialismen
I natt går mördarna in i sprickorna igen

Ljuset från flygfyren klyver och klyver
Drömmar om att flyga dröms
I natt är vi ensamma som djuren i en puppas drömmar

Socialismen värker i jordens rygg
där Chiles smala vinge växer

modernismen - forts.

"dadaistene". Som oftest har den anti-kapitalistiske og antiborgerlige tendens likevel forblitt perspektivløs (jfr. Paal Brekke). Den modernistiske formoppløsning som opprinnelig uttrykte en protest er nå nesten redusert til konvensjon, den er blitt den vanlige måte å skrive på. Av denne grunn er det viktig å tenke på hvordan denne kunsten virker på leseren. Den perspektivløse bevissthet som gjentatte ganger maler om "den elendige tilværelsen", vil lett fylle leseren med motløshet. På samme tid vil modernismen ved å være "uforståelig" få leseren til å føle seg dum og underlegen. Således vil en borgerlig modernistisk kunst virke undertrykkende.

Likevel er modernismen foreløpig den mest framskredne borgerlige kunst (eller om man vil: den representerer det foreløpig høyeste stadium i utviklingen av de "estetiske produktivkrefter" på det litterære område). Derfor er den historisk progressiv, og derfor kan denne kunst ikke neglisjeres av forfattere som vil skrive i arbeiderklassens tjeneste. Ikke slik å forstå at man ganske enkelt kan overta modernismens form og fylle den med et nytt innhold, men: man kan ikke komme utenom den. En kunst i arbeiderklassens tjeneste må

nettopp ta utgangspunkt i det høyeste nivå innen den borgerlige kunst, selv om målet er en kunst på et høyere nivå enn det borgerlige. Så vil mange spørre seg: skal man da ikke skrive slik at "folk" forstår det?

For å belyse dette kan man ta utgangspunkt i de forsøk på en "folkelig" linje som har vært gjort i Norge i den senere tid. Det er temmelig opplagt at en slik litteratur ikke leses av flere "folk" og arbeidere enn f.eks. en modernistisk litteratur. Dette skyldes at denne folkelige linjen er et feil alternativ, mye av denne kunsten er et forsøk på å "skru historiens hjul tilbake". Det er en slående parallell mellom det å anvende historisk tilbakelagte former og det å male fortida med rosa maling. Romantiske tilbakeblikk på fortida finner vi f.eks. i A. Ringstads diktsamling, nylig utkommet på Oktober forlag. Han ønsker seg hester og kyr som "set pris på eit gamaldags fjøs", og vi finner eksempler som disse:

Ho er ikkje meir stakkars merra -
eg fekk ein traktor i stan
han står der og gliser som fan

EF-avstemningen kommenteres slik:

Nei! Gamle grunnlov skal stå ved makt
so landet vårt aldri vi sel.

Dette viser hvordan form og innhold spiller sammen, og hvordan bevisstheten ("det ideologiske nivå") i diktet viser seg i dette samspill.

I motsetning til denne Oktobersamling har derfor f.eks. Tobias Berggren et langt riktigere utgangspunkt når han legger den modernistiske tradisjon til grunn for sine dikt. Både språklig, formelt og innholdsmessig knytter han an til det historisk progressive. Innholdsmessig gjør han det ved å knytte an til arbeiderklassens teori. At hans diktning likevel neppe leses mer enn den ovennevnte litteratur forandrer ikke dette avgjørende skille i kvalitet. Det har sammenheng med noe annet; nemlig at den rollen som litteraturen tidligere spilte, i dag langt på vei er overtatt av massemedia, i første rekke av fjernsynet. Å nå fram til flest mulig er derfor ikke et spørsmål om f.eks. en "folkelig linje" kontra en modernistisk, men har heller sammenheng med hvilket medium som benyttes. Modernismens betydning på det litterære område står likevel fast. I den form den har fått ved f.eks. Berggren, er den heller ikke lenger så utilgjengelig for leseren som tidligere.

A.L.